

Hozzád menekülök, Uram, ne szégyenüljek meg soha! (Zsoltár 71,1)

Jn 20,11-18

Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól. Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom. Jézus nevéen szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Nagyon vicces ez a helyzet, amit János leír. Magdalai Mária ott ül és sír azon, hogy eltűnt Jézus holtteste, két angyal és a feltámadt Úr között. Még el is magyarázza nekik, hogy miért sír, sőt könyörög, hogy adják elő a testet. Erről, ebben a húsvéti helyzetben lévő humorról szeretnék most beszélni.

Az egyház húsvéti hagyományába beletartozott egy idő után, az úgynevezett „húsvéti nevetés” gyakorlata. Mivel húsvét az örömről szól, ezért a prédikátor próbálta megnevetetni hallgatóságát. Gyakori volt például azon viccelődni, hogy Jézus azért bízta asszonyokra a feltámadás örömhírét, hogy gyorsabban elterjedjen. De ugyanúgy viccelődtek az ördögön is, aki pórul járt, amikor Jézus megszabadította a halottakat.

Nem volt ez magától értetődő, nem volt mindenki számára természetes, hogy a humornak helye van a keresztény életben. Sok nagy egyházi személyiség szerint a nevetés nem Istentől való dolog, sőt Arany-szájú szent János szerint egyenesen az ördögtől való. Később is, pl. a 17. században születtek pápai rendeletek ennek a szokásnak a betiltására, de nem sok sikerrel.

Valójában a Bibliában találkozhatunk humorral, nevetéssel, s ennek tilalma egyáltalán nem indokolható az Írásból, sokkal inkább abból a kultúrából, amiben a kereszténység gyökeret vert. Csak egy példa a

húsvéti történetből: Az emmausi tanítványok történetéből egy rövid idézet: *Ő (Jézus) pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? Mi történt? – kérdezte tőlük...*

Nagyon érdekes egyháztörténeti apróság például, hogy a pietista ébredés nagy vezéralakjainak képein mindegyiküket mosolyogva ábrázolja a művész, ami akkoriban elég szokatlan volt. Ők, ennek a lelkiségnek – mai szemmel nézve – szigorúsága ellenére is, ragyogó mosollyal ülnek a festőnek modellt.

Hiszen Isten örömet adott nekünk, és az öröm és nevetés nagyon sok esetben tud gyógyító lenni. Leginkább akkor, amikor magunkon tudunk nevetni.

S amikor most Máriára nézve felismerjük ennek a helyzetnek a vicces voltát, akkor érdemes magunkra is átfordítani ezt: Vajon mi nem vagyunk sokszor olyanok, mint Mária? Mi nem tudjuk magunkat mélységes fájdalommal siratni, miközben ott ülünk az Isten ajándékaival körülvéve? Talán kicsit érdemes akár a háláról szóló csendesnapjainkra is visszagondolni: Mennyire volt könnyű hálaadásra érdemes dolgokat előszednünk az életünkből?

Különösen is kérdés lehet ez most a Feltámadás ünnepének kapcsán: Tudok e húsvéti örömmel örvendezni? Tudok-e örülni annak az eget-földet megrengető diadalnak, amit Jézus feltámadásával megszerzett? Látom-e, hogy kikkel vagyok körülvéve? Mármint – Máriához hasonlóan – angyalokkal és a Feltámadottal.

Ha nem, ne kezdjek el ezen még jobban zokogni, hanem inkább nevessek rá a saját kis csetlés-botlásaimra. Ismerjem fel, hogy milyen vicces is az, hogy nem látom azt, ami kiverhetné a szememet. Hiszen Isten szabadítása, gondoskodása és csodái vesznek körül napról napra.

Gyökössy Endre egyik Boldogmondásával – a kedvencemmel – fejezem be:

BOLDOGOK, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.